

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Jeden ali dva kluba.

Ker je jako važno, znati, kakih nazorov so naravni naši zavezniki v državnem zboru, priobčujemo v naslednjem, kar v tej zadevi piše „Narodni list“, glasilo dalmatinskih poslancev:

„Živahno se razpravlja že nekoliko časa po končanih državnozbornih volitvah, bodo li konservativni zastopniki takozvanih nemških planinskih deželá zopet ustopili v klub desnega centra, kateremu grof Hohenwart predseduje, ali pa osnujejo poseben klub. Razprava vrši se osobito mej nemškimi konservativnimi listi Tirolske, Solnogradske in Štajerske; tudi slovenski, česki in poljski listi izrekli so se v tej zadevi, vsak s svojega posebnega stališča. Čas je, da i mi svojo povemo v tem vprašanji, ki je jako važno za bodoči položaj desnice državnega zbora in za njen odnosaj proti vladi. Naših devet zastopnikov, voljenih na temelji jednega načelnega programa, bode precej znatna številka omenjene večine.

Začetkom poslednjega zasedanja sedeli so v klubu pod predsedstvom prehlvaljenega državnika vsi nemški konservativci, in ta klub bil je po številu tretjina vse desnice, tako da je v odboru petnajsterih bil zastopan s petimi člani. Po triletnem složnem delovanju odcepi se h kratu od njega četa konservativnih zastopnikov Štajerske, Gorenje Avstrije in Solnograške in iz te navstal je nov klub, klub središča, pod predsedstvom princa Lichtensteina starejega.

Nikako načelno vprašanje, nikak razdor provzročen po različnosti mnenja o gotovem predmetu ni dal nikakega povoda tej secesiji. Osebna trmoglavost in nekaj tudi prevzetnost nekaterih največ solnogradskega poslanca Lienbacherja bila je vsemu vzrok. Slednji se tudi v tem klubu ni dobro počutil in je izstopil, postal, kakor se pravi v parlamentarnem jeziku, divjak. In od tega časa je skušal v vsakem važejšem vprašanji upirati se desnici in ščuvati poslance središča, da se jej tudi upirajo.

On je sedaj najjačji zagovornik posebnemu klubu in ta načrt nahaja največ podpore pri štirskih konservativcih.

Posebnemu klubu središča hočejo dati ime ka-

toliški klub in ga postaviti na katoliški temelj, kakor je oni v nemškem državnem zboru.

Tak klub — recimo odkritosrčno — v Avstriji nema zmisla. Nemška je protestantska država in tam z dobro znanimi majskimi zakoni zatirajo katoliško cerkev. Potrebno je tedaj bilo, da se vsi katoliki vkupe postavijo v bran brez ozira na politiško mnenje v družih vprašanjih.

Avstrijski narodi so pa v velikej večini katoliki, ravno tako tudi poslanci v državnem zboru. Dobro znana pobožnost in vernost Rimu vladajoče rodovine in ravno tako religioznost ogromne večine vseh narodov so dobro jamstvo, da se nikaka pogibelj ne pripeti katoliškej cerkvi. Sedanja vlada se jej kaže prijazna, pa tudi prejšnja ustavoverna vlada je vkljub ščuvanju v odnosajih proti cerkvi postopala z blažjo prakso, še celo tam, kjer bi jo bila beseda zakona vezala, da drugače postopa. Pametna politika, katera zahteva, da v vseh važejših, cerkvi in državi skupnih vprašanjih, v sporazumljenji druga z drugo postopata, in da so njima v interesu društvenega miru in reda, odnosaji iskreni in prijateljski, najde zagovornike pri velikej večini poslancev državnega zbora brez razlike stranke.

Pa tudi poseben konservativen klub ni potreben. V socialnem vprašanji — dan danes more se reči najvažnejšem — veliko večino državnega zbora vodi konservativni duh; pa tudi v politiškem in narodnem vprašanji se ni bati prenačlenjenja, ker konservativni življi odločno uplivajo na desnico in levico.

In kaj naj stori novi državni zbor, da desnica izvede svoj program in izvrši svoje namene!

Vsak mora priznati, da treba v tej polovini cesarstva — ko je zrušeno gospodstvo nemških ustavovercev, — krepke in odločne vlade, ako se hoče zgladiti pot k uresničenju narodne enakopravnosti, katera bode v svojem delokrogu odpravila upravnim potom vse zapreke omenjenemu uresničenju, od kojih največja je birokracija nastavljena in utrjena po prejšnjih strankarskih vladah. Od vlade in od upravnih naredeb zavisi zagotovljenje samostalnosti posamičnih dežel. Več koristi samostalnosti, ako upravna oblastva spoštujejo sklepe deželnih zborov, nego ko bi se pa tem zborom razširil postavodavni delokrog.

Pogoj obstanku in delovanju take vlade je močna in disciplinovana večina v državnem zboru, na katero se more vsak čas opirati, in ž njeno podporo izvesti važne naloge.

V bodočem zasedanji spadajo mej take v prve vrsti: obnovljenje nagodbe z Ogersko, ravnotežje v državnem gospodarstvu, nadaljevanje in končanje začelih socialnih preosnov.

Srečno in koristno more vlada izvesti naloge le, ako jo podpira trdna in zanesljiva večina.

Da bode pa večina taka, treba jej je dobre organizacije, tedaj dobro disciplinovanih in dobro vojenih klubov.

Taka sta poljski in česki klub; tak more biti klub desnega središča, ako se v njem spoje vsi ostali življi, kateri po svojih načelih in po prošlosti pripadajo desnici. Slovenci, Dalmatinci, Rumuni, konservativni Italijani in konservativni Nemci s Tirolskega ostati mu hočejo verni. A kjer so nemški konservativci s Tirolske, zakaj bi pač ne mogli biti oni s Štirske, Gorenje Avstrije in Solnogradskega, saj imajo jednaka načela in težnje.

Jedno konservativno nemško glasilo, nasprotno posebnemu katoliškemu klubu, pisalo je nedavno, da konservativci goje še nekoliko opravičenih želj, katere treba vsekako zadovoljiti.

Dobro! Nam se zdi, kolikor poznamo delovanje konservativnih krogov, da to zadovoljenje zavisi bolj od vlade in upravne oblasti, kakor pa od zakonodavstva. Ako bodo konservativci vlado v njenih potrebah dobro podpirali, bode vlada že zaradi lastne podpore šla njim na roko. Vsakdo se še spominja od zadnjega zasedanja glasovitih predlogov Lienbacherjevih v šolske stroki. Ti predlogi so žalostno propali, dokler so izhajali iz parlamentarne inicijative. Šolska novela je pa bila vsprejeta in je zakon postala, ko jo je predložila vlada.

Nemški konservativci naj pomislijo, kaka usoda je zadevala klub središča, ko se je sam za se ustanovil. Ker ni imel za podlago nikakih načel, katera bi ga bila označevala in članove mej seboj vezala, manjkalo mu je vsake discipline, vsak član je glasoval, kakor se mu je zdelo. Tej nebrzdanosti ima se pripisovati predlog Rufa o pristojbinah, škandalno glasovanje o kongrui, Severnej železnici, nemškem

LISTEK.

Za dragocenim korenem.

(Iz življenja kitajskih pogozdnikov.)

(Povest A. Ja. Maksimova, posl. I. P.)

(Dalje.)

XIII.

Zasledovanje Seo-kvi-ja.

Trudni iskatelji spali so krepko do zore, ker jih ni ničesar motilo. Prvi ustal je Lonhou. Čudno se mu je zdelo, da je pogasel ogenj, in da ni nikjer Seo-kvi-ja. Nikakor ni mogel umeti, kje je Mandžur, kam je zginil. „Ali je tudi Seo-kvi-ja kaka zver pograbila po noči!“ Ko se je to domislil, mu je kri zastala po žilah.

— Ej, ustanita! zakričal je glasno starejšina.

— Nova nesreča! Iskatelja skočila sta kvišku in osupnena uprla oči v surovi, blede obraz Lonhou-a.

— Kaj!? ... Kaj se je zgodilo!? ... vprašal je Ki-se in jezik se mu je spodtikal od strahu!

— Seo-kvi je izgubljen! objavil je lakonično starejšina in pazno ogledoval tratino.

Nikjer ni bilo videti niti sledu kake borbe. Nobene kaplje krvi ni bilo na bujni zeleni travi.

Lonhou vrnil se je k tovarišema prestrašen od nepričakovane novice in zajecjal je z začudenjem ...

— Sam vrag ga je snedel! ... Kam se je utaknil? ... Pa saj ni ubežal!? ...

Polastila se ga je vznemirljiva misel. Kri mu je udarila k srcu. Na čelo so mu stopile kaplje mrzlega potu. Lonhou je hitro posegel pod pazuo in izvlekel kozulj*) z prejšnji dan najdenim korenem žen-šena.

— Ne, vsi so še! zamrmral je in ložje se oddahnil, premišljujoč, kako se je nepričakovano izgubil Mandžur?

— Gej! vidva! zakričal je Lonhou k svojima tovarišema. — Ali še imata ves žen-šen? Pa ga saj ni ukral Seo-kvi.

— Še! odgovorila sta iskatelja žen-šena, pozorno ogledujoč iz pod pazduhe izvlečena kozulja.

— Vrag ga vzemi! ... Pobodi ga jelen v rebra! ... Smodnikovega roga nemam! Zaklical je Li-fu, zaman tipajoč pas, na katerem so viseli samo odrezani jarmeni namesto smodnikovega roga. Lon-

*) Navadno najdene korene žen-šena skrbno polože v posebne kozulje, katere napolnijo s črno prstjo. Poslednje menjajo pogostem. Neobhodno je treba za ohranjenje nenavadno nežnega korena, da je prst v kozuljih vedno sveža in vlažna.

hou je mehanično posegel s svojo roko po svojem pasu ...

— Poganski pes! nesramni razbojnik! zaupil je z divjim, piskajočim glasom. Na ustnih so se mu pokazale pene. V oči mu je udarila kri. Zgrabila ga je divja jeza.

— Da bi ga raztrgali rudeči volkovi! ... Malopridnež! ... Zanikernež! ... začel se je jeziti Lonhou, in v resnici začel ruvati si ščetinasti sive lase.

— Ukral je, pes, ukral! tulil je z obupnim glasom. — Ušel je kanolja, kakor zanikern strapopetnež! ... Naj le pride v moje roke: živemu odrem kožo, počasi ga bodem spekel na ognji, vse lase mu bodem po malem poruval! ... kričal je Lonhou in zagrozil s pestmi okružajočemu grmovju. Dosti je tuljenja ... Seo-kvi še ne more biti daleč — lahko ga še dohitimo, rekel je Ki-se, ko se je malo oddahnil od strahu.

— Da, lahko ga še dotečemo! pritrdil je starejšina, ki se takoj pomiril. — Da, tovariši, mi moramo ujeti zanikrnega Mandžurja ... Pobral je seboj ves smodnik ... Kajti v gošči smo izgubljeni brez smodnika. Če ne pomrjemo za gladom, ali pa nas zveri pojedjo ... Ujeti moramo Mundžurja! Pojta malo in hajdi za njim! ...

jeziku. Vsled te nebrzdanosti je desnica bila oslabela, more se reči, da večine več ni bilo in prošlo zasedanje ostalo je neplodno.

Spojenje vseh nemških konservativnih in manjših narodnih življenj v jeden klub pod vodstvom zastopnika Ljubljanskega mesta in bolje sporazumljenje mej tremi velikimi klubi desnice je pogoj za uspešno delovanje državnega zbora, pogoj za odločno in trdno vladno, pogoj za uresničenje glavne točke programa desnice: ravnopravnost avstrijskih narodov.

Ali žele konservativci planinskih dežel iskreno in odločno to ravnopravnost? Ako jo hočejo, tedaj naj se brez obotavljanja povrnejo tja, kjer so bili do novembra 1879. leta.

Pivka jama.

—*— Naša svetovno znana Notranjska obogetela bode, ako se sedaj pričeto delo posreči, za novo podzemeljsko čudo, kojemu jedakega ni v Evropi. Opozorjen po časniških noticah, porabil sem priliko, ko sem bil v Postojini, da si ogledam interesantno jamo, katera je pod imenom „Pivka jama“ ondodnemu ljudstvu že dolgo, — širšemu svetu pa le vsled del, pričetih ondu po avstrijskem klubu turistov, torej še le malo časa znana, a dosedaj že do 700 metrov daleč pod zemljo brez posebne nevarnosti pristopna. Po znakih na primernih krajih iz Postojine proti Planini po veliki cesti in potem na levo roko proti „Črni jami“ v generalštabnem zemljevidu tudi napačno zaznamovana „Magdalenen Grotte“ (slednja jama je v družem kraju pod hribom, na katerem je nekdanja stala cerkev sv. Magdalene), najde se Pivka jama prav lahko.

Uljudnosti g. Frana Krausa, znanega preiskovalca podzemeljskih jam, kateri vodi sedaj dotična dela in preiskave, zahvaljujem o tej jami sledeče podatke: Dne 22. julija t. l. zbrala se je v Postojini komisija obstoječa iz g. dvornega svetnika Bauerja, g. J. Szombathy-ja, njegovega assistenta, g. Hofmana, ravnatelja dvornih muzejev in g. Frana Krausa. Poleg teh vnanih gospodov udeležili so se komisije gosp. okrajni glavar Globočnik in pa gg. Burger in Petrič iz Postojine. Dne 23. julija preiskovala je ta komisija v Postojinski jami znano „Tartarovo jamo“ drugi dan pa št. Kancijansko jamo, mej Uncem in Cerknico, doline ondod, požiralnike Cerkniškega jezera, Planinske jame in požiralnike. Ko se je napravil komisijonalni zapisnik tega pohoda, premerila sta dne 26. julija g. Szombathy in Kraus „Pivko jama“ G. Kraus premeril pa je Pivko še posebe, ker je vanjo pal — k sreči brez drugih nasledkov, kakor da se je zmočil. Že 27. julija pričelo se je delo, koje se sedaj vsaki dan nadaljuje, kadar ga deževje, vsled katerega Pivka silno narašča, ne ovira. Po potrebi dela 10—20 delavcev, večina moške z Otoka, kojim so podzemeljske jame skoro bolje znane, nego površnji svet. Preplazili so že poprej vsa brezdna in votline, iskajoč lepo kamenje in pa „človeško ribico“ ali kačo „Protevska“.

Pivka jama je 70 m globoko brezdna s strmimi stenami in čeravno so nekateri domačini že preje brez vrvi prišli na dno, v katerem šumi mej skalovjem deroča Pivka, se človeku nekoliko tesno

Iskatelji so hitro pozajutrkovali, pobrali seboj ostanke mesa in hitro se odpravili zasledovat ga. Lonhou je po kratkem, a skrbnem ogledovanju došlo, na katero stran je bežal Mandžur. Iskušeno oko ga ni varalo. Ni še naredil deset korakov, kar je zagledal na trnovej veji kos obleke.

— Po tej stezi je bežal pes! rekel je Lonhou in pokazal tovarišem kos modre dabe. Hajda!... Hajda!

En starejšina šel je hitro naprej. Čim dalje so sti iskatelji ženšena, tem bolj so se preverili, da gredo po sledu Seo-kvi-ja. Zdaj so na jednej, zdaj na drugi vejici viseli koščki obleke neumno bežečega Mandžurja... Približalo se je poludne... Pustolovci šli so hitro dalje po zvijajočej se zverinske sezi. Pot jim je tekla od nagle hoje v debelih kapljah, pa vendar neso čutili trudnosti. Želja po maščevanju podpirala je njih moči. In na nekem mestu se je Lonhou hitro nagnil in pobral nekako stvar, katero je bila očitno Seo-kvi-jeva.

— Pipa je izgubil! povedal je lakonično svojima tovarišema, pazno gledajoč po njegovih stopinjah. Pipa je starejšina spravil v žep. Nekaj korakov dalje se je starejšina zopet pripognil.

— Mehur in kresilo, rekel je z ravno takim

dela pri srci, ko stopa po lesenih, precej solidno izdelanih stopnicah naravnost ob steni v otolino.

Most, ki je napravljen sredi dna čez derečo Pivko, pokvarila je nekoliko pri zadnjem deževju navstala velika voda, a popravljen je bil, da smo mogli čez. Držeč svečo v roki, prehodi se nekoliko nevarna soteska nad vodo in dalje 150 m dolgi suhi pot mimo prvega jezera do drugega, po katerem se prepelje v čolnu. Potem zopet suh pot do tretjega jezera. Tukaj je stranska jama, imenovana „gotiški dom“ v kateri se vidijo blesteče beli stalaktiti in v kateri je tudi pristanišče četrtega jezera, katero je največje in najgloblje. Do sedaj imeli so na razpolaganje le dva čolna, a v kratkem dobijo še štiri, da bode v vsakem jezeru po jeden čoln in jih ne bode treba prenašati po subem iz prvega v drugega, kakor do sedaj, — ker se je v četrtem jezeru pritok Pivke izgubil, ponizali so „niveau“ mej III. in IV. jezerom za 2 m in tako odkrili otolino, iz katere dere Pivka iz Postojinske jame. Ker pa je tu prostor le majhen, prestrelili bodo steno in si tako odprli daljši pot pod Magdalenin hrib, od koder dosepejo vozeč se po podzemskih jezerih v sijajno razsvetljeno Postojinsko jamo!

Da se bode to delo, če ne bode deževja, v prav kratkem času (g. Kraus meni v 8—14 dneh) izvršilo, o tem ljudje, kojim so podzemске jame znane — ne dvomijo. G. Kraus pa misli, da dosepejo preje še do slapa, kajti, akoravno je Postojinska jama blizu, cenijo vender, da je mej Pivko v četrtem jezeru Pivke jame in pa v Postojinski jami še vedno nad 100 metrov strmeča.

Klubu avstrijskih turistov, osobito pa požrtvalnosti g. Krausa gre za ta dela vsa hvala. Razen tega kluba, ki je privolil 500 gld. v ta namen, podelilo je poljedelsko ministerstvo za sedaj 500 gld. in južna železnica 500 gld. Ako se ta prvi poskus posreči, nadeja se g. Kraus tudi deželne podpore v ta namen, da se drugo leto otvori pot iz „Črne jame“ do Pivke jame in potem iz Planinske jame, kajti prekopavati se mora proti vodi, da se jej tok ne zapre.

Praktični pomen tega dela pa obstaja v tem, da bi se (po mnenju strokovnjakov) utegnile preprečiti povodnji Cerkniških, Planinskih in Loških dolin. Bog daj srečo!

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 12. avgusta.

V kratkem bode imenovanih več novih članov gospodske zbornice. Kakor se govori, štirinajst. Mej njimi bodo privrženci vseh strank. Najbrž bodo imenovani bolj zmerni možje, da tako vladna neodločna politika dobi več podpore v gospodski zbornici.

Bruski Nemci neso strpeli, da bi zopet ne pokazali Čehom svojega sovraštva. Mestni zbor izrekel se je namreč proti osnovi česke šole v notranjem mestnem okraju. Čehi morajo v Brnu vsako novo šolo s težavo priboriti. Nemci se še le tedaj udajo, kadar se nemajo nikamer več pritožiti.

Na Dunaji so že po novem zakonu proti delomrznim ljudem 388 oseb zaprli in izročili sodniji. To se je zgodilo po letu, ko se revščina še ložje skriva, drugače bode gotovo po zimi. Tedaj pa, kakor se misli, ne bode dosti prostora v ječah,

ravnodušnim glasom, in oboje utaknil v svoj široki žep.

Pustolovci so še hitreje šli po stezi. Najdene stvari so dokazovale, da je Seo-kvi hitro tekla. Treba je bilo tedaj hiteti. Mandžur je mogel biti za pet ur spredaj. Treba je bilo pridobiti zamujen čas, naj stoji, kar hoče... Solnce se je že bilo začelo nagibati k zapadu, ko so iskatelji ženšena prišli do tega mesta, na katerem je pal v travo utrujeni Seo-kvi. Skušeno oko Lonhou-ovo se je hitro spoznalo.

— Tu je ležal! rekel je starejšina in pokazal tovarišema na močno pomečkano travo. Tu v rebro je zlezal pes!... S težavo so jeli lesti po stermem klanci. Mehka vlažna črna zemlja so zamenila trda tla, iz peščenika in apnenika. Vsa steza bila je posuta z mnogimi majhnimi, ostrimi kamni. Hoja je bila nenavadno težavna. Prekanjen, neutrudljiv Lonhou lezel je po rebzu z mladeniško urnostjo. Njegove jeklene mišice delale so z energijo, kakor se je videlo, neso čutile utrujenosti. Manj vajena in utrujena Ki-se in Li-fu začela sta pa ustavljati. spodtikati in oddihovati se, hrapela sta kakor parni stroj.

(Dalje prih.)

da bi pospravili potepuhe in prosjake. Jednaka poročila prihajajo od drugod. Čuti se, da treba novih prisilnih delavnic, a o tem bodo govorili še deželni zbori in gotovo mine še jedno leto, predno se začne graditi. Kaj pa hočejo začeti tačas z delomrznimi, ali jih hočejo držati v ječah, kjer že dostikrat za zločinca primanjkuje prostora. Sicer se pa v nekaterih krajih prikazuje še drug slab nasledok novega zakona. Mnogi, katerim se je zabranilo prosjačiti, začeli so posegati po tujem blagu. Kak upliv bode sploh imel nov zakon, treba je še počakati. Revnejše dežele bode hudo zadelo grajenje prisilnih delavnic

Hrvatsko vladno stranko je hudo pretresla aféra, da je vlada tebi nič meni nič odposlala kameralne listine v Pešto. Res skušajo njeni listi opravičevati vladno, a to ne gre lahko. Več poslancev, ki so do sedaj vladno podpirali, spoznava, da tako postopanje banovo vender že presega vse meje. Pa tudi ban čuti, da se stvar ne bode dala tako gladko poravnati. To kaže njegova izjava na konferenci narodne stranke v Zagrebu. Rekel je, če sabor sklene, da se naj Hrvatske povrnejo one listine, ki se tičejo izključno Hrvatske, bode on podpiral ta sklep. Tako podpiranje bi pa v Pešti težko kaj izdalo. S tem hoče ban le sebe obdržati na svojem sedeži. Vsi listi narodne stranke vabijo k jedinstvu in slogi. To je znamenje, da sloga ni več posebno trdna. Predsednik sabora, ki je bival v Djakovem, pripeljal se je danes v Zagreb in povabil vodji opozicij Starčevića in Mazuro k sebi, da se dogovori, kdaj naj se sklče sabor.

Vnanje države.

Nek Berolinski list pravi, da se shod avstrijskega cesarja in ruskega carja v Kromerizu samo zato ne bode razširil v shod treh cesarjev, ker visoka starost in zdravje nemškemu cesarju ne dopušča, da bi se udeležil tega shoda. Verojetno se pa Giers snide z Bismarckom v Friderichsruhe ali Berolinu, ko se bode vračal v Peterburg. Nekateri listi pa trdijo, da se pozneje snideta še nemški cesar in ruski car kje v Nemčiji. Kraj in čas za to pa sedaj še ni določen.

Več znamenj kaže, da se na Balkanu nekaj pripravlja. To slutijo tudi na Nevi. Ruski zastopniki pri balkanskih državah prišli so namreč v Peterburg, kamer so bili najbrž poklicani. To so: poslanik v Bukareštu, knez Urusov; poslanik v Belem gradu, Persiani; ministerski rezident v Črnej gori, Argiropullo; in ruski ministerski rezident in generalni konzul v Vzhodnji Rumeliji, Sorokin. Ta prihod diplomatov na Nevo gotovo ni le slučajen, ampak ima kaj več pomena.

Mejnarodno brzojavno konferenco otvoril je dne 10. t. m. v Berolinu državni tajnik dr. Stephan. Na tej je zastopanih 33 držav in 17 kabelskih društev. Vseh zastopnikov je 72. Na predlog angleškega zastopnika izvoljen je Stephan predsednikom in generalni brzojavni ravnatelj Hake podpredsednikom. Potem sta se izvolili dve komisiji, jedna za tarife, druga pa za obrat in tehniko. Posvetovanje bode trajalo gotovo več tednov, ker se je nakopičilo mnogo gradiva.

Predno je sir H. Drumond-Wolff odpotoval iz Londona, imel je pogovor s francoskim veleposlanikom M. Waddingtonom. Zagotavljal mu je neki, da bode Anglija v egiptovski politiki tudi ozirala se na francoske koristi. Nova angleška vlada dobro vé, da bi jo baš Francija utegnila najbolj zavirati v egiptovski politiki, zategadelj se bode skušala sporazumeti z njo.

Z daljnega vzhoda prihaja vest, ki bode v Parizu in Londonu morda zopet napravila mnogo skrbij. Znano je, da Kitajci neso vselej mož beseda. Tako so tudi Kelung, katerega so bili v 22. dan junija izpraznili, takoj zopet poseli, ko so odšli Francozi. Hiše evropskih trgovcev so oropali. Angleški trgovci zahtevajo odškodovanje od Kitaja. Ne ve se še, ali so vojaki kitajski to storili na povelje Pekinske vlade ali pa je kak mandarin na lastno odgovornost poslal jih ropat. — Škof Quinhonski pa javlja, da so v provinciji Bindinh in Phuyen Quinhon prebivalci pobili pet misijonarjev in več drugih kristijanov. 8000 kristijanov bežalo je na Quinhonsko ozemlje, katero imajo Francozi zasedeno. General Prudhomme je odpotoval v Quinhon.

Dopisi.

Iz Gorice 10. avgusta. [Izv. dop.] Priobčili ste že članek „Goriški Kuchelbad“, a škodovalo ne bode, ako Vam še jaz opišem Ajševiški dogodek, o katerem se pri nas toliko govori. Čujte toraj:

Neki gospodič bil je neizrečeno vesel, da je dovršil zrelostni izpit na c. kr. gimnaziji v Trstu, ker dotično spričevalo odpre mu pot do najvišjih mest, ako bo znal po nji hoditi. Ker je gospodič tudi premožen, ni hotel ohraniti veselja za se, ampak zbral je okolu sebe 15 tovarišev, ki naj bi se veselili z njim. Tovariši so večinom vseučilišniki, vender so mej njimi tudi nekateri, ki so vseučilišče že dovršili in drugi, ki so si zbrali kak opravke, predno so prišli do vseučiliških študij. Ker je Gorica po letu vroča, včasih soparna, dogovoril se je omenjeni gospodič z očetom Komelom na Ajševici

pri Gorici, naj pripravi 30. julija popoldne južno ali večerjo za 16 oseb na njegove stroške. Oče Komel se temu ni ustavljal, ker je miren človek in za dobro plačilo vsakemu rad postreže, naj bo katera koli narodnosti. Narodnih prepričanj on ne pozna, in se v nje ne utika, če tudi je po rojstvu in po svojem prepričanju dober Slovenec, živeč na slovenskih tleh po stari slovenski šegi.

Komelova krčma na Ajševici je dobro znana: radi zahajajo v njo Goričani na kozarec vina, ker ondašnje ljudstvo je mirno, ki nikoli ni nadlegovalo ljudij, naj so prišli od koder koli. Krčmar je pa tudi pri domačinih na dobrem glasu in domači fantje priredijo vsako leto velik ples pred to krčmo, ko preteče osmina sv. Magdalene. Letos bi bil imel biti ples 2. avgusta, torej v nedeljo po onem četrtku, ko so bili Goriški nadobudni mladiči na Ajševici. Na Ajševici, kakor tudi v drugih krajih v Goriški okolici je navada, da se javni ples cel teden prej naznani. Oznanilo obstoji v tem, da se na bodočem plesišču ali na kakem javnem kraju, ki je potnikom odprt, razobesi zastava. Vihrajoča zastava mej tednom pomeni: pri nas bo v nedeljo ples. Prirejevanje plesa in razobešanje zastave je stvar fantov dotične vasi. Bog varuj, da bi jim kdo pri tem kluboval; pokažejo mu koj, po čem da je olje ali špeh.

Tako se je godilo tudi na Ajševici. Domači fantje razobesili so na velikem hrastu blizu Komelove krčme, pod katerim je bil nameravan ples, veliko narodno zastavo, ki je imela kazati, da tu bivajo veseli slovenski fantje, ki se hočejo po domače veseliti. Ker pa spada Ajševica pod Goriško mesto in ker prihajajo Goričani radi na Ajševico, pridejali so fantje narodni trobojnice tudi mestno belo modro zastavo, ki je plapolala vstric narodne trobojnice. Fantje so strogo pazili, da se njih početju kaj ne prigodi ali da kdo ne pokvari njih truda.

Tako je bilo tisti popoldan, ko je oni gospodič z izbranimi tovariši korakal skozi Kronberg za Panovcem proti Ajševici. Dva tovariša bila sta na Vitovlju, kjer imata žago; prišedša do Komelove krčme, izročita voz in konja klapcu, ki je peljal les v mesto, ter ostaneta tam kot deležnika napovedane svečanosti. — Mladiči so bili veseli, ko so korakali za Panovcem pod Kronbergom; prepevali in uriskali so tako glasno, da jih je bilo slišati daleč po Kronbergu. Nekateri kmetje so mislili, da marširajo vojaki, drugi so pa po glasu sodili, da so to Goričani, kajti glasovi so bili prav taki, kakor se slišijo po Goriških ulicah ob nedeljah zvečer. Mej petjem razlegalo se je tudi upitje; „evviva“, „evviva Italia“ in jednako se je baje dobro razločilo.

Ko pride vesela družbe do Komelove krčme, izbere si prostor pod hrastom, na katerem je vihrala slovenska zastava. Ko jo mladiči zapazijo, začnejo nosove vihati, nepotrpežlivi biti ter zahtevajo od krčmarja, naj odstrani slovensko zastavo. Krčmar jim odgovori, da zastava je ondašnjih fantov, ter da je ne sme sneti. Nevolja mladičev postaja vedno večja, zabavljajo čez Cirile, ščave, bandero russo itd. Mej tem so začeli piti in vino je blagodejno ogrevalo njih srca. Glavni predmet pogovora bila je slovenska zastava ter naklepi, kaj z njo storiti. Slednjič navduši ogenj italijanstva tri mladiče, ki se ustopijo okoli hrasta, a četrti zleze jim na hrbet in na hrast, kjer odreže zastavo, da pade na latnik. Tedaj nastane neznanski vrisk in pisk mej nadobudno zbrano mladino. Gospodiča, ki je zastavo snel, vzdignejo drugi, ter ga nosijo okoli in mu upijejo evviva, da so ga morala ušesa boleti.

V bližnji njivi je delal domač fant. Ko je videl, da je zastava sneta in kaj se je z njo godilo, vzame potrebnih bek, gre pod hrast, vzame zastavo, gre na drevo in priveže zastavo. Ko je delo dovršil in ko ga je izvrševal, posvaril je Goriške goste, naj se spodobno vedejo, ter naj več ne nagajajo, naj pustijo zastavo pri miru, da se jim kaj ne zgodi. Mestni fantini so pa drzno odgovarjali, da ne preide 5 minut, da bo zastava zopet na tleh in da jo torej bodo rabili namesto papirja, ko pojdejo na stran, ali pa da zavijejo v njo kako glavo. Domači mladenič je videl, da mestni gospodiči nimajo mirne krvi, zato jim je zažugal, da naznani fantom, kaj se godi z njih zastavo. Mladiči odgovorijo predrzno, da se ne bojijo, če tudi pride sto straž in da svoj namen izvršijo.

To se je godilo pod noč okoli 7. ure. Na sporočilo dotičnega mladeniča pride zares nekaj

vaških fantov, da bi varovali zastavo pred napadi tujih gostov. Poskrili so se po polji, pa tako, da jih je bilo videti, in da so Goriški mladiči lahko spoznali, da to velja njim in njih žuganju zaradi zastave.

Veseli mladiči so pili naprej, da so imeli dovolj; na 16 oseb je prišlo baje 28 litrov vina. Mali želončki mestnih gospodičev niso vajeni držati toliko tekočine v sebi, za to so kar čez usta vrgli iz sebe, kar jim je bilo preveč. Upili so tako močno, da so jih slišali celo v Kronberg, posebno, ker se je bil mej t-m že mrak storil in je bila noč nastopila. Najbolj je odmeval klik „evviva l' Italia“, pa tudi drugi klici so se pogostem čuli. Bilo je tako, da se ne da lahko popisati. Fantje so bili že bliže in so odgovarjali, da neso Rusi, da slovenska zastava je avstrijska itd. Ko so fantje gor in dol hodé prepevali slovenske pesmi, rugala in pačila se jim je Goriška družba ter zabavljala: m... agli sciavi, m- al Cirillo, m- ai Cirillos, m- all' Austria, evviva Italia, evviva Garibaldi, evviva rè d' Italia, acqua ai Cirilli. Osobe, ki so bile v bližini, slišale so te glasove prav razločno in so pripravljene, potrditi jih s prisego; a slišalo se je to upitje tudi dalje, celo v Kronberg, ker mladiči neso upili posamič, ampak skupno in v koru so tulili in rjuli. Prepevali so tudi italijanske pesni, katerih besede se pa neso vse razumele. Ti protislovenski in nepatrijotični klici so slovenske fante jako dražili ter vzbujali v njih ogenj, kateri navdušuje bive in bodoče avstrijske vojake.

Mladiči so se dogovarjali po italijanski, kaj storijo in kaj naj bo. Dolgo so se obotavljali; slednjič je nekdo mislil, da je prišel pravi čas, ter skoči k hrastu, da bi šel nanj po zastavo. — Zdaj mu zastopi fant, ki je bil blizu, pot ter mu reče: pusti našo zastavo, kaj ji hočeš? Goriški mladič ga na to namesto odgovora udari s palico čez nos. Domači fant ne bodi len, začne se s pestmi braniti. Ko mladič očuti pest, začne upiti na vso moč: aiuto, aiuto. Tovariši prihitijo k njemu s palicami, naslonjali in z deščicami, katere so polomili tam, kjer so sedeli. A fantje, ne bodite leni, priskočili so tudi oni od druge strani s palicami in koli, s katerimi so bili oboroženi, ter začnejo lučati v Goriške mladeniče, kar so imeli. Pri tej priliki dobil je vsakdo svoje, kar je nanj priletelo. Goriški junaki, videč nasledke svojega zabavljanja, zletijo, kolikor jih noge nesejo v Komelovo krčmo ter zaprejo vrata za seboj. Od krčmarice zahtevali so ključ, da bi se s ključem zaprli, a ker ga ni imela, zaprli so vrata s pahom.

Oče Komel se temu ustavi ter pravi, da njegova hiša se ne zapira, da on se ne boji nikakega napada. Jeden mladičev prime Komela za prsa, da bi se nad njim znosil, češ, da drži s fanti. Komel se ga otrese kakor mravlje, ter zapove mir v svoji hiši. Mej tem je bil odprl vrata, ker v naglici so bili zaprli Goriški mladiči jednega tovariša zunaj, in z njim je bila tudi hišna dekla zunaj ostala. Ko krčmar vrata odpre, plane gospodič, ki je trepetal od strahu pred vrati, s tako silo v hišo, da se prevrže (ker so stopnice), pade in se močno rani na sencih ob kameniti mizi in ob nje kameniti nogi. Ko so mladiča pobrali, bil je ves krvav. Od zunaj ga nikdo ni pahnil v hišo, ker fantje niso bili prišli k hiši, dekla se pa nič ni mešala v pretep, ampak priča, da je bil mladič zunaj zdrav.

Ko so Goriški mladiči davili očeta Komela v njegovi hiši, je ta zaupil, kakor človek, ki išče pomoči. Ta stok slišal je njegov sin, ki je bil ravno v hlevu, kjer je pokladal živini, ter prihiti v hišo. Videč, kaj se godi, prime za stolicu ter zažuga vsakemu, kdor bi si upal kaj storiti njegovemu očetu.

Mladiči so se kmalu streznili in so začeli premišljevat svoj žalostni stan: prosili so krčmarja, naj bi ne povedal, kar se je prigodilo. Potolažil jih je, naj se njega ne bojijo. Potem so ga prosili, naj jih spravi domov, a vprašali so ga večkrat, ali jim zagotovi, da ne bodo nadlegovani, da pridejo mirno v mesto. Odgovoril jim je, da jim zagotovi, da pridejo srečno domov, ako ostanejo mirni, ako ne bodo dražili domačih fantov. Mladiči so to obečali; oče Komel zapreže svoj veliki voz ter odpelje 16 gospodičev v Gorico. Vsem gre precej dobro razen onega, ki se je udaril v sence.

Tako pripovedujejo celo dogodbo oni, ki so bili zraven pri tem dogodku. Sodnijska preiskava se je začela in ona pokaže natanko, ali je vse tako ali ne. Drugi dan bili so na Ajševici žandarji in so

povpraševali, kako je bilo; pozneje došel je ukaz, naj se trije fantje zaprejo, ki so zdaj pri sv. Antonu v Gorici.

Domače stvari.

— (Z zabavnim vlakom v Prago), kateri, kakor znano, odrine dne 14. t. m. ob 3. uri popoldne iz Ljubljane, odpelje se mej mnogimi drugimi odličnimi romarji, naš slavní pesnik g. Simon Gregorčič in g. profesor Janez Trdina. Od odbora, ki je ta vlak priredil, pridružili se bodejo slovenskim izletnikom, trije gospodje in sicer: Ivan Hribar, Anton Trstenjak in Vojteh Valenta. Vse gospode, kateri pojdejo v Prago, opozarjamo, naj vzamejo za gledišče črno obleko s seboj.

— (Pevski koncert.) Še jedenkrat opozarjamo slavno občinstvo na ta koncert, katerega prirede s pomočjo vojaške godbe jutri večer v Čitalniški restavraciji gospodje pevci, ki so namenjeni v Prago. Ker so na programu iste pesmi, katere bodejo omenjeni pevci peli v Pragi, nadejati se je obilne udeležbe.

— (Slavnost v čast v Prago potujočim Slovencem) priredilo bo slovansko pevsko društvo na Dunaji v soboto 15. avgusta v hôtelu „Goldenes Kreuz“ VI. Mariahilferstrasse 99. Iz posebne prijaznosti sodeloval bode pri tej slavnosti pevec hrvatske opere Ivan pl. Hreljanović. K slavnosti povabljeni so vsa Dunajska slovanska društva: O prihodu Slovencev na Dunaj pozdravi jih deputacija slov. pev. društva. Skoro vsi Dunajski dnevniki omenili so potovanja Slovencev v Velehrad, Brno in Prago, nekateri seveda s pikrimi opazkami, kakor o slovanskem Dunaji, o pobratenji Slovencev z Dunajskimi Čehi itd. Kolikor je na Dunaji živelo Slovencev vsi se zanimljejo za svoje rojake, potujoče v Česko. Nekateri so prostovoljno ponudili stanovanje. Tudi pri slavnosti bode slovenska kolonija na Dunaji gotovo častno zastopana.

— (Premožni Slovenci.) Kakor smo že poročali, je zanimanje mej občinstvom jako živahno in knjižice za nabiranje doneskov za „Narodni Dom“ se pridno razpošiljajo. Oglasilo se je mnogo poverjenikov, kateri nas podpirajo pri tem podjetju ter nabirajo male krajcarske doneske pri svojih znancih in prijateljih. Res je, da se po tej poti veliko nabira, in v teku nekaj let dobimo potrebno svoto za zgradbo „Narodnega doma“. Tako so ravnali vsi narodi, kateri so s svojimi močmi hoteli doseči kak naroden namen. Toda povsod se je tudi čulo o večih svotah, katere so narodni voditelji, veljavni in premožni narodnjaki prostovoljno položili na altar domovine. Zakaj bi se tudi pri nas to ne moglo zgoditi. Sicer ni toliko kapitala v narodnih rokah, da bi kakor naši bratje Čehi in Hrvatje po tisočakah nabirali, vendar lahko z manjšimi svotami pričnemo. Recimo, da je 1000 premožnih rodoljubov na Slovenskem. Od teh si gotovo sleherni more kupiti celo knjižico z 1 krajcarskimi doneski, oziroma plačal bi za 1 leto 12 gld. Svota bi znašala na leto 12.000 gld., katera bi se po tej poti nabrala, in prepričani smo, da bi nihče od vseh teh 1000 premožnih rodoljubov ne občutil zaradi tega kakega pomanjkanja. Ko se je sprožila misel „Narodnega doma“ v Ljubljani, oglasilo se je mnogo rodoljubov, kateri so prostovoljno donasali po 5 gld., po 3 gld. na mesec. Zaspala je pa ta lepa ideja in preteklo je že leto dnij, ko so ti doneski izostali. Zakaj! Gotovo ne, ker neso dotični mogli uplašavati, nego zaradi mlačnosti do tega narodnega podjetja. Toda vse se še lahko popravi, poravna. Pot, po kateri odpade vsako poverjeništvu, vsako posamično mesečno nabiranje, ter ob jednom sigurnu kontrolo je ta, da se dotični rodoljubi blagovolijo oglasiti potom dopisnic, da žele jedno celo knjižico s krajcarskimi doneski, oziroma, da plačajo 1 gld. na mesec. Pošlje se jim potem knjižica, za katero se plača na jedenkrat 12 gld. za celo leto, gotovo za premožne rodoljube ne preveč. Kdor pa hoče kaj več žrtovati, slobodno mu, ter so bo zahvalno vsprejelo. Tedaj premožni rodoljubi, žrtvujte 12 gld. na leto, saj pridejo komaj 3 kr. na dan, in pripomogli bodete k našemu narodnemu podjetju, k „Narodnemu domu“, z izdatno svoto. Prosimo Vas, oglašajte se kmalu pri podpisani podružnici, kajti „bis dat, qui cite dat“. Krajcarska podružnica Narodnega Doma“ (Dr. Jos. Starè) v Ljubljani.

— (Imenovanje.) Začasna učiteljica na čveterorazredni ljudski šoli v Kamniku gg. Ignacij Tramté in Avgust Stefančič imenovana sta stalnima učiteljema.

— (Birmovanje) bode v Trebnjem dne 30. avgusta, v Št. Rupertu 31. avgusta, v Mokronogu 1. septembra, v Št. Marjeti 2. sept., v Rudolfovem 3. septembra, v Mirni peči dne 5. septembra, v Toplicah 6. sept., v Žužemberku 7. sept., na Krki 8. sept., v Dobropoljah 9. septb.

— (Z Rake) na Dolenjskem piše se nam: Silna nevihta in toča v Raški občini zlasti po krajih Žarovnik, Koritnica, Hruškovce, Jelenek, Celine, Podulce, Podvrh, Vinivrh, Raškirh, Videm, Slinovce, Gradišče, Reber, Sejevice preteklo soboto 8. t. m. sadje, polje, vinograde deloma popolnem uničila. Pač žalostno, ker je pred dvema letoma po nekaterih letos poškodovanih krajih tudi hudo toča bila.

— (Razpisane) so učiteljske službe: v Orehku in v Šent Vidu nad Vipavo (po 450 gld.), v Razdrtem in v Senožečah (po 400 gld. in stanovanje), v Slavini, v Št. Petru, v Vremah in v Ustji (po 400 gld.) Za Št. Vid in Senožeče imajo prednost orgljanja večji, za Slavino, Št. Peter in Vreme se bode oziralo na učiteljice. Prošnje do 1. septembra t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Berolin 12. avgusta. Kalnoky zjutraj semkaj dospel, po 8. uri odpotoval v Varzin.

Veliki Varadin 12. avgusta. Škof Lipovniczky umrl.

London 12. avgusta. Parlament se v petek ali v soboto zaključi. Angleška vojska v Indiji pomnožila se bode za blizu 6000 mož.

Madrid 11. avgusta. Včeraj na Španjskem 3725 ljudi za kolero zbolelo, 1886 umrlo. Nadškof Seviljski tudi za kolero umrl.

Marseille 11. avgusta. Včeraj tukaj 35 oseb za kolero umrlo.

Gibraltar 11. avgusta. V tukajšnji bolnici kolero podoben slučaj. Španjska oblastva potegnila so kordon.

Kronstadt 11. avgusta. Car in carica vrnila sta se s potovanja po Finskej.

Razne vesti.

* (Mala loterija) ni nikjer tako razširjena, kakor v svojej domovini v Italiji. Niti avstrijska država ne more se jej primerjati in vender se zastavi pri nas nad 20 milijonov goldinarjev na leto v malo loterijo. Kakor v Italiji v loterijo stavijo, je že grozno, boleznijo podobno. L. 1884 zastavili so v italijanski kraljevini 234 milijonov lir. Ta številka je tem pomenljivejša, ker broji Italija le 28.173.000 prebivalcev. Najstrastneje stavijo na Napolitanskem v malo loterijo.

POZOR!

Oni udeležitelji gledališnega vlaka v Prago, ki so „Sokoli“, naj vzemó seboj tudi sokolsko obleko, da lahko pozdravijo najstarejšega „Sokola“ Praškega.

Odbor.

Zdravljenje pospešuje. Pri odprtih ranah, oteklinah in ulesih se z Molovim „Francoskim žganjem“ odpravi prisad in s tem vidno pospeši zdravljenje. V steklenicah po 80 kr. Po poštnem povzetju ga razpošilja vsak dan A. Moll, lekar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. Po lekarnah in specerijskih prodajalnicah na deželi zahtevaj izrečno Moll-o v izdelek z njegovo varstveno znamko in podpisom. 2 (11—6)

Zahvala.

Slavna kranjska hranilnica podarila je „gasilnemu društvu za Borovnico in okolice“ petdeset goldinarjev za društvene namene.

Za lepi ta dar se v imenu društva najtopleje zahvaljuje

V Borovnici, 11. avg. 1885.

Josip Verbič,
načelnik.

Eksekutivne dražbe.

(Z uradnega lista.)

1. eks. držb. pos. dominika Lovšina s Hribo, 4860 gld., 5. oktobra v Ribnici. 3. eks. držb. pos. Ignacija Ulija iz Radeč 28 avgusta v Radečah. 1. eks. držb. pos. Antona Intiberja iz Velikih Blok, 1220 gld., 26. avgusta v Loži. 3. eks. držb. pos. Antona Perka iz Parja, 1760 gld. 2. okt. v Ill. Bistrici. 1. eks. držb. pos. Martina Kasiča iz Gorenje vasi, 1650 gld., 22. avgusta v Trebnjem. 1. eks. držb. pos. Martina Kastelca s Brega, 1200 gld., 25. avgusta v Žužemberku. 3. eks. držb. pos. Frančiške Škrbca iz Poddoba, 340, 450 in 1760 gld., 26. avgusta v Loži. 1. eks. držb. pos. Frana Furlana s Podbrega, 259 gld., 30. septembra v Vipavi. 1. eks. držb. pos. Josipa Veršiča s Soz 9. oktobra v Ill. Bistrici.

Tuji:

11. avgusta.

Pri **Slonu**: Paradeiser z Dunaja. — Jankovič iz Karlova. — German iz Trsta. — Schäffer z Dunaja. — Ranzinger iz Kočevja. — Pekeč iz Pulja.

Pri **Maltici**: Löwy z Dunaja. — Pirkatz iz Trsta. — Grünhut z Dunaja. — Winkler iz Zagreba.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Tržne cene v Ljubljani

dne 12. avgusta t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 66	Špeh povojen, kgr.	66
Rež,	5 20	Surovo maslo,	84
Ječmen,	4 34	Jajce, jedno	2
Oves,	3 9	Mleko, liter	8
Ajda,	4 87	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	5 53	Telečje	54
Koruza,	5 40	Svinjsko	66
Krompir,	3	Koštrunovo	35
Leča,	8	Pišanec	28
Grah,	8	Golob	17
Fižol,	8 50	Seno, 100 kilo	1 69
Maslo, kgr.	90	Slama,	1 69
Mast,	82	Drva, trda, 4 metr.	7 46
Speh frišen,	54	„ mehka, „	5 20

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mokrina v mm.
11. avg.	7. zjutraj	737.06 mm.	15.0° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	735.48 mm.	24.4° C	sl. sev.	jas.	
	9. zvečer	735.10 mm.	19.4° C	brezv.	jas.	

Srednja temperatura 19.5°, za 0.4° pod normalom.

Dunajska borza

dne 12. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 80	kr.
Srebrna renta	83	40
Zlata renta	109	20
5% marcna renta	99	70
Akcije narodne banke	877	—
Kreditne akcije	284	20
London	125	15
Srebro	—	—
Napol.	9	92 1/2
C. kr. cekini	5	93
Nemške marke	61	35
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	127
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	168
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109	05
Ogrska zlata renta 4%	98	75
„ papirna renta 5%	92	30
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115	10
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	25
Kreditne srečke	100 gld.	178
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	98
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	190	75

Dr. Frano Radej, c. kr. notar v Mariboru, daje v svojem in v imenu svojih otrok **Karol, Frano, Janez, Ludvik, Konstantin, Ciril in Ferdinand**, žalostno vest o smrti preljubljene soproge, oziroma matere, gospe

HELENE RADAJ,

roj. LATTERER pl. LINTENBURG,

ki je danes zjutraj oh jedni uri, previdena s svetimi zakramenti za umirajočo, po dolgi, težki bolezni, v 44. letu svoje dobe mirno v Gospodu zaspa.

Truplo predrage umrle se bode preneslo v četrtek dne 13. avgusta ob 5. uri popoldne na pokopališče v Maribor.

Svete maše za ranjko se bodo brale v petek 14. avgusta ob 9. uri v farni cerkvi gradškega predmestja. (473)

Leitersberg pri Mariboru, 12. avg. 1885.

Hiša na prodaj.

Na jednej jako obljudej predmestnej cesti v Ljubljani prodaj se majhna hiša z dvema stanovanji, hlevom, šupo in obširnimi podstrešjem ter lepim sadnim vrtom pri hiši z ugodnimi pogoji, ali pa odda na več let v najem.

Kaj več se izve od 10. do 12. ure dopoldne in od 2. do 5. ure popoldne v **Gledaliških ulicah št. 10, I. nadstropje.** (469—2)

Trgovski pomočnik,

v trgovini s specerijskim, manufakturnim in železnim blagom (mešana trgovina) dobro izurjen, za kar ima dobra spričevala na razpolaganje, **išče službe.** — Naslov pove iz prijaznosti upravnistvo „Slovenskega Naroda“. (464—2)

Dr. Spranger-Jeve

kapljice za želodec.

Tajni medicinski in dvorni svetnik dr. Bücking, medicinski svetnik dr. Cohn, dr. Manning in mnoge druge zdravniške avtoritete so se preskusile in je za izvrstno domače (ne tajno) sredstvo priporočajo proti vsem žledenim in trebusnim boleznim. Pomagajo takoj proti migreni, krču v želodec, omedlevec, glavobolju, trebuholbju, zasizenju, žledenej kislini, vzdigovanju, omotici, koliku, skrofelnom itd., proti zlatej žili, zaprtju. Hitro in brez bolečin meče in povrnejo slast do jedij. Poskusite samo z malim in prepričajte se sami. Jedna stekl. 50 in 30 kr.

Pri gospodu **lekarji Svobodi**, pri Zlatem orlu, na Preširnem trgu. (716—63)

Naznanilo.

Na podlagi pravil se skliče za letos

občni zbor kranjskega ribiškega društva

na dan 18. avgusta t. l.

Zborovalo se bo v gostilni „Pri zvezdi“.

Začetek ob 8. uri zvečer.

Dnevni red:

1. Poročilo o društvenem delovanju v pretečenem letu.
2. Odobrenje proračuna za prihodnje društveno leto.
3. Sklepanje o nasvetih odbora in društvenikov.

Odbor kranjskega ribiškega društva,

v Ljubljani, dne 3. avgusta 1885.

Dr. Kapler,

(468—2)

predsednik.

500 hektolitrov

starega vina

lastnega pridelka

se cenó prodá pri

J. Bruckner-jí v Zagrebu, Ilica št. 41

(gostilna „Pri zamorci“).

(470—2)

P. n.

Podpisani si usojam uljudno naznanjati, da sem

otvoril

sladičarski obrt

na Turjaškem trgu št. 1.

Ko sem že več let delal pri najboljših obrtnih take vrste, morem svojim čestitim p. n. naročevalcem zagotavljati, da se bodem prizadeval opravičiti z dobrim, lepim in cenim blagom zaupanje, ki se bode v me stavilo. — Častitim trgovcem priporočam se za izdelovanje **melisnih jagod, rđkinih in penastih bonbonov in vseh družih sladičarij.** — Ravno tako se priporočam za naročitev **tort in tortnih naklad**, kakor tudi vseh **sladičarskih pekarstev** in vsakovrstnih **bonbonov**.

Proseč za mnoge naročbe, se znamenujem z velespoštovanjem

(472—1)

JOSIP TRAMPUŠ.

V Ljubljani v avgustu 1885.

Kri čistilne kroglice

ne sme bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se že tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobolu, otrpnenih udih, skaženem želodcu, jetrnih in obistnih boleznih; v škatljah à 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gld. 5 kr. — Manj kot jeden zavoj se s pošto ne razpošilja.

Malinovec

(402—6)

prima kvalitete, iz najboljših štirskih gorskih malin in z odlično aromo. S svežo vodo in nekaterimi kapljami Hallerske kisline zmešan je odlično sredstvo proti vročini, navalom krvi in slahemu želodcu in okrepujoča zdravilna pijača non plus ultra. 1 kilo 80 kr., 1/2 kilo 40 kr.

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo:

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Restitucijski fluid

pomnoženi, tudi

konjski cvet

imenovan,

rabi za drgnjenje v krepilo udov pri konjih. Ta cvet, mnogo let po izkušnih živnozdravnikih in praktičnih poljedelcih glede učinka kot izboren skušen ter priznan kot najboljši zdravilen in krepien, ohrani konja do pozne starosti, celo pri največjem trpljenju vztrajnega in pogumnega, zabranjuje otrplost konjskih udov ter služi v krepilo pred in v restitucijo (očvrstjenju) po kakem trdnopolnem delu. Dalje rabi kot podpiralno in ozdraviljujoče sredstvo pri pretegu žil, otekanji kolen, kopitnih boleznih, otrpnenji v boku, v krizi i. t. d., otekanji nog, mehurjih na nogah, izvinenji, tišcanji od sedla in oprave, pri sušici i. t. d., s kratka skoro pri vseh vnanjih boleznih hibah.

1 steklenica z rabilnim navodom vred stane 1 gld., 5 steklenic z rabilnim navodom vred samo 4 gld. Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo: (403—3)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.